

det er, og det vil det rimeligvis være en god Stund endnu, vil den mindre besiddende og den besiddelsesløse Del af Samfundet være i mægtigt Overtal, og hvis den Del af vort Samfund skal være eneraadende, vil der gøres nogen Uret mod de øvrige Samfundsklasser, som da ikke kunne gøre nogen Indflydelse gældende. Nu ved jeg godt, at dertil svares: „Ja, men vi indføre Forholdstalsvalg, de omtalte Samfundsklasser kunne da altid faa Lov til at snakke med“. — Det er ogsaa det hele, de maa. Men tage afgørende Del i de Beslutninger, som skulle fattes, kunne de ikke. De kunne faa Lov at tale med i de kommunale Raad, men hvad der er aldeles sikkert, er, at de i al Fremtid kunne faa Lov til at betale, hvad de andre give ud.

For i nogen Grad at raade Bod paa de Kalamiteter, som utvivlsomt ville opstaa, naar vi med eet Spring gaa over til denne ny Ordning, have, som bekendt, Højre og ogsaa tidligere de frikonservative ønsket og arbejdet for at faa indført en Deling af Vælgerkorporationerne efter økonomisk Skel. Ordføreren for Flertallet sagde i sin Tid og har gentagne Gange i stærke Udtryk udtalt, at Skellet skal slettes. Ja vel, vi gaa ind paa at slette Skellet, og vi rejse ikke noget nyt Skel paa et Grundlag, som kan genere nogen som helst demokratisk Overbevisning. Selv den mest mimoseagtige demokratiske Fornemelse vil ikke kunne officeres af, at vi ville tillægge den ældre Del af Vælgerkorpset en større Indflydelse paa Valgets Udfald end den øvrige Del. Thi det er klart — jeg behøver ikke nærmere at paa-vise det —, at der er Retten ganske den samme. Det har man ikke villet gaa ind paa. Jeg nærer imidlertid det Haab, at naar de Herrer faa Tid til at betænke sig, faa Tid til at tale med deres egne Meningsfæller, vil det efterhaanden gaa mere og mere op for dem, at det ikke er nogen uberettiget Fordring, der stilles, det er ikke nogen Fordring, der træder nogen Mands Ret for nær. Det er ikke et Skel af en saadan Beskaffenhed, at det i ringeste Maade kan siges at gøre Forskel mellem fattig og rig. Hvis man vil fastholde, at det skulde være Skel, kan man med samme Sandhed sige, at Femogtyveaarsalderen er et Skel. Ved den Tid indtræder under visse nærmere Omstændigheder Valgretten for den unge Mand. Denne Valgret faar han forøget, naar han naar 40 Aar eller en anden Alder; hvor han hører til de ældste — hvor man vil sætte Grænsen, er jo ret ligegyldigt —. Jeg nærer den For-

visning, at der er saa megen sund Sans i vor Befolkning, at den vil erkende, at det ikke er nogen aristokratisk eller bureaukratisk eller nogen anden ubehagelig Fordring, som her stilles. Flertallet vil erkende, at det er et Krav, som vi uden at træde nogens Ret for nær kunne opstille, fordi det deler Sol og Vind lige og giver lige Ret til alle Sider.

Vi have dernæst ment, at man ogsaa uden at træde nogens Ret for nær kunde forlange af vort Lands Befolkning, at naar den stadig kræver mere og mere Valgret, skal den ogsaa benytte denne Valgret. Jeg skønner ikke, at der kan ligge noget urimeligt i, at man siger: Godt, her have I Retten, en Ret, der er langt større end den, I tidligere havde. Men saa vær saa artig at benytte den Ret. Hvis man ikke vil det, maa man betale en lille Bøde derfor. Det forekommer mig, at det er et Princip, som en demokratisk Tanke ikke kan tage Anstød af. Dernæst have vi ment, at der var god Grund til at opfriske i Erindringen de Kavteler, man i sin Tid tænkte paa at indføre ved Skatteordningen. Vi have ment, at der kunde være god Grund til at tage denne Tanke op, fordi vi anse det for fornuftigt, nemlig at der kræves kvalificeret Majoritet i de kommunale Raad for at vedtage en vis Del af Foranstaltningerne — de Herrer vide lige saa godt som jeg, hvorom det drejer sig. Vi have ikke troet, at nogen kunde tage Forargelse deraf. Jeg har ganske vist hørt, at man har ment, at slige Bestemmelser høre ikke hjemme i en Valglov, men det er jo en ren doktrinær og teoretisk Betragtning. Naar de blive vedtagne og stadfæstede, høre de hjemme der og faa Lov at blive staaende. Og de angaa dog et saa vigtigt kommunalt Emne, at jeg troede ikke, det skulde være afgørende, om de staa der eller i en særlig Lov. Det forekommer mig, at der ikke er nogen som helst Rimelighed i at rette Bebrejdelser mod os eller antage en truende Tone overfor os, fordi vi ikke have marcheret lige over i de Herrer Lejr uden at standse paa Vejen.

Det er muligt, at de Herrer kunne undvære os, at de kunne ordne Sagen uden vor Medvirkning, det er muligt at de kunne gennemføre, hvad det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) forlangte: den lige og almindelige Valgret i alle dens Konsekvenser fuldt ud, og vi maa naturligvis tage Følgerne deraf, det ere vi nødte til, naar vi leve i Landet, men vi ville ikke være med til at gøre